

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2014 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Wojciech Kociubiński
Sędziowie:	SSA Andrzej Kot SSA Wiesław Pędziwiatr (spr.)
Protokolant:	Anna Turek

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręg. del. do Prok. Apel. Grażyny Nowickiej

po rozpoznaniu w dniu 31 lipca 2014 r.

sprawy **M. B. (1)**

oskarżonego z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i z art. 59 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r.

o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

P. M. (1)

oskarżonego z art. 55 ust. 3 i z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

B. W.

oskarżonego z art. 55 ust. 3 i z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

G. K.

oskarżonej z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

T. T.

oskarżonego z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora wobec wszystkich oskarżonych i apelacji wniesionej przez oskarżonego P. M. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 19 grudnia 2013 r. sygn. III K 186/12

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec:

1. M. B. (1), P. M. (1) i B. W. w ten sposób, że podstawą oddania tych oskarżonych pod dozór kuratora sądowego odpowiednio w pkt. V, X i XV części rozstrzygającej czyni przepis art. 71 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii a nadto na podstawie tego przepisu zobowiązuje:

- **M. B. (1),**
- **P. M. (1),**
- **B. W.**

do poddania się leczeniu w Poradni (...) w K., ul. (...);

2. M. B. (1), G. K. i T. T. w ten sposób, że rozstrzygnięcia z pkt. III, XVI i XIX części dyspozytywnej, na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, uzupełnia i orzeka przepadek oraz zarządza zniszczenie:

- **woreczka strunowego wraz z 0,44 grama netto marihuany,**
- **woreczka strunowego wraz z 3,04 grama netto marihuany,**
- **6 woreczków strunowych z marihuaną o łącznej wadze 2,97 grama netto;**

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec M. B. (1), P. M. (1), B. W., G. K. i T. T. utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. C. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 720 złotych podwyższone o 165,60 złotych podatku od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej w postępowaniu odwoławczym oskarżonemu T. T. przez adwokata wyznaczonego przez Sąd;

IV. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

M. B. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od czerwca 2011 r. do grudnia 2011 r. w K., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił P. M. (1) substancji psychotropowych w postaci 10 sztuk tabletek ekstazy za 12 zł. za jedną tabletkę i 1 grama czystej ekstazy za kwotę 150 zł. oraz udzielił mu 12 tabletek ekstazy w zamian za 4-5 gramów marihuany,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk,

II. w okresie od stycznia 2011 r. do marca 2012 r. w K., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił kilkakrotnie osobom małoletnim i osobom dorosłym środków odurzających w postaci marihuany, substancji psychotropowych w postaci amfetaminy i ekstazy, w tym:

- udzielił około 10-12 razy P. K. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach po 5 gram po 140 zł. za każdym razem,
- udzielił około 3-4 razy osobie o ps. (...) z K. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach od 1 do 2 gramów po 25-30 za każdym razem,
- udzielił osobie o ps. (...) z K. z ul. (...) środków odurzających w postaci marihuany 20 razy w ilościach po 1 gramie po 30 zł. za gram za każdym razem oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy 10 razy po 1 gramie po 30 zł. za gram za każdym razem a także tabletek ekstazy 1 raz od 2-3 sztuk po 15 zł za sztukę,
- udzielił J. K. substancji psychotropowych w postaci amfetaminy 30 razy po 1 gramie po 30 zł za gram za każdym razem a także tabletek ekstazy 4-5 razy w ilości łącznej 20 sztuk po 15 zł. za sztukę,
- udzielił 20 razy osobie o ps. (...) z P. substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilościach od 1-2 gram po 25 zł. za gram za każdym razem,
- udzielił M. B. (2) środków odurzających w postaci marihuany 15 razy w ilościach po 1 grama po 30 zł. za gram każdym razem oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy 5-6 razy po 1 gramie po 30 zł. za gram za każdym razem,
- udzielił Ł. NIEMIEC środków odurzających w postaci marihuany 20 razy w ilościach po 1 gramie po 30 zł. za gram za każdym razem oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy 20 razy po 1 gramie po 30 zł. za gram za każdym razem,
- udzielił 30 razy osobie o ps. (...) z K. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach po 1 gramie po 30 zł. za gram każdym razem,
- udzielił 40 razy osobie o ps. (...) z P. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach po 1 gramie po 30 zł. za gram każdym razem,
- udzielił 30 razy osobie o ps. (...) z K. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach od 1-5 gram po 25-30 zł. za gram każdym razem,
- udzielił 10 razy osobie o nazwisku R. (...) z W. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach od 1-2 gram po 25-30 zł. za gram każdym razem,
- udzielił Ł. R. środków odurzających w postaci marihuany 100 razy w ilościach 1-2 gramów po 25-30 zł. za gram każdym razem oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy 20 razy od 1-2 gram po 25-30 zł. za gram za każdym razem,
- udzielił 50 razy K. S. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach po 1 gramie po 30 zł. za gram każdym razem,
- udzielił 20 razy osobie o ps. (...) z J. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach od 1-4 gram po 25-30 zł. za gram każdym razem,
- udzielił 15 razy osobie o ps. (...) ze S. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach od 1-2 gram po 25-30 zł. za gram po 25-30 zł. za gram każdym razem,

- udzielił 50-100 razy P. S. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach od 1-5 gram po 25 – 30 zł. za gram każdym razem,
- udzielił osobie o ps. (...) z W. środków odurzających w postaci marihuany 10 razy w ilościach po 2 gramy po 25 zł. za gram za każdym razem oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy 10 razy od 1-5 gram po 25-30 zł. za gram za każdym razem a także tabletek ekstazy 4 razy od 10 sztuk po 15 zł. za sztukę,
- udzielił 20 razy T. C. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach po 1 gramie po 30 zł. za gram każdym razem,
- udzielił osobie o ps. (...) z W. środków odurzających w postaci marihuany 10 razy w ilościach po 1 gramie po 30 zł. za gram każdym razem oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy 20 razy po 2 gramy po 25 zł. za gram za każdym razem,
- udzielił 6 razy osobie o ps. (...) z P. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach po 2 gramy po 25 zł. za gram każdym razem,
- udzielił osobie o ps. (...) z W. substancji psychotropowych w postaci amfetaminy 10 razy po 2 gramy po 25 zł. za gram za każdym razem a także tabletek ekstazy 1 raz 5 sztuk po 15 zł. za sztukę,
- udzielił 15 razy F. C. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach po 1 gramie po 30 zł. za gram każdym razem,
- udzielił 10-15 razy osobie o ps. (...) z K. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach po 1 gramie po 30 zł. za gram każdym razem,
- udzielił 6-7 razy łącznie T. H. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach po 2 gramy po 25 zł. za gram za każdym razem oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy po 1 gramie po 30 zł. za gram za każdym razem,
- udzielił 20 razy K. K. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach po 1 gramie po 30 zł. za gram za każdym razem,
- udzielił 10 razy L. K. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach po 5 gram po 25 zł. za gram za każdym razem,
- udzielił 50 razy R. K. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach po 1 gramie po 30 zł. za gram każdym razem,
- udzielił 30 razy D. L. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach od 1- 2 gram po 25-30 za gram każdym razem,
- udzielił 40 razy osobie o imieniu M. z K. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach po 1 gramie po 30 zł. za gram każdym razem,
- udzielił łącznie 4 razy M. M. (1) środków odurzających w postaci marihuany w ilościach po 5 gram po 25 zł. za gram każdym razem oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy po 5 gram po 25 zł. za gram za każdym razem,
- udzielił 40 razy P. J. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach po 1 gramie po 30 zł. za gram każdym razem,
- udzielił 5 razy koledze P. S. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach po 1 gramie po 30 zł. za gram każdym razem,

- udzielił 10 razy Ł. Ś. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach od 1-2 gram po 25-30 zł. za gram każdym razem,

- udzielił od 30 razy małoletniemu R. S. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach od 3 do 4 gram po 25 zł. za każdym razem,

- udzielił 10 razy małoletniemu M. W. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach po 1 gramie po 30 zł. za gram każdym razem,

- udzielił łącznie 50 razy małoletniemu M. A. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach od 1 – 4 gram po 25 – 30 zł. za gram po 25-30 zł. za gram każdym razem oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy po 1 gramie po 30 zł. za gram za każdym razem,

- udzielił łącznie 15-20 razy małoletniemu T. B. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach od 1-2 gram po 25-30 zł. za gram każdym razem,

- udzielił małoletniej P. M. (2) substancji psychotropowych w postaci amfetaminy 30 razy w ilościach po 1 gramie po 30 zł. za gram za każdym razem oraz tabletek ekstazy 2 razy w ilościach po 3 sztuki po 15 zł. za sztukę za każdym razem,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk,

III. w okresie od 02 marca 2012 roku do 03 marca 2012 r. w K., woj. (...), działając wbrew ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środki odurzające w postaci marihuany w ilości 5 grama netto, przy czym w dniu 03 marca 2012 r. posiadał marihuanę w ilości 0, 44 grama netto,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

Natomiast P. M. (1) oskarżono o to, że:

IV. w dniu 27 marca 2012 r. działając wspólnie i w porozumieniu z B. W., wbrew ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości łącznej 407, 94 grama netto a następnie przywozu tych środków odurzających z terenu Republiki Czech na terytorium Polski poprzez graniczne w B. do miejscowości K., woj. (...),

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

V. w okresie od marca 2011 r. do lutego 2012 r. w K., w D., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił około 200 razy M. B. (1) środków odurzających w postaci marihuany w ilościach od 5 do 70 gram po 150 zł. za 5 gram za każdym razem,

tj. o czyn z art. 59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk

Prokurator Rejonowy w Kłodzku oskarżył także B. W. o to, że:

VI. w dniu 27 marca 2012 r. działając wspólnie i w porozumieniu z P. M. (1), wbrew ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości łącznej 407,94 grama netto, a następnie przywozu tych środków odurzających z terenu Republiki Czech na terytorium Polski poprzez przejście graniczne w B. do miejscowości K., woj. (...)

tj. o czyn z art.,, 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

VII. w okresie od lipca 2011 r. do sierpnia 2011 r. w K., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił kilkakrotnie P. M. (1) środków odurzających w postaci marihuany w ilościach od 2 do 5 gramów po 30 zł. za jeden gram,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk

Oskarżyciel postawił także zarzut G. K., że

VIII. w dniu 27 marca 2012 r. w D., woj. (...), działając wbrew ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii posiadała środki odurzające w postaci marihuany w ilości 3,04 grama netto,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

Nadto oskarżył T. T. o to, że:

IX. w okresie od stycznia 2011 r. do marca 2012 r. w K., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił około 100 razy M. B. (1) środków odurzających w postaci marihuany w ilościach od 5 do 15 grama po 130-420 zł. za porcję,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk,

X. w dniu 10 maja 2012 r. w K., woj. (...), posiadał wbrew ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii środki odurzające w postaci marihuany w ilości 2.97 grama netto,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z 19 grudnia 2013 roku w sprawie III K 186/12, orzekł, że;

I. M. B. (1) uznaje za winnego tego, że w okresie od stycznia 2011 roku do marca 2012 r. w K., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił osobom małoletnim i osobom dorosłym środków odurzających w postaci marihuany, substancji psychotropowych w postaci amfetaminy i ekstazy, w tym:

- udzielił nie mniej niż 10 razy P. K. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach po 5 gram po 140 zł.
- udzielił nie mniej niż 3 razy osobie o ps. (...) z K. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach od 1 do 2 gramów nie mniej niż 3 gramy po 25 zł. za gram,
- udzielił osobie o ps. (...) z K. z ul. (...) środków odurzających w postaci marihuany 20 razy w ilościach po 1 gramie po 30 zł. za gram oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy 10 razy po 1 gramie po 30 zł. za gram a także tabletek ekstazy 1 raz od 2 sztuki po 15 zł za sztukę,
- udzielił J. K. substancji psychotropowych w postaci amfetaminy 30 razy po 1 gramie po 30 zł za gram a także tabletek ekstazy nie mniej niż 4 razy w ilości łącznej 20 sztuk po 15 zł. za sztukę,
- udzielił 20 razy osobie o ps. (...) z M. substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilościach od 1-2 gram nie mniej niż 20 gram po mniej niż 25 zł. za gram,
- udzielił M. B. (2) środków odurzających w postaci marihuany 15 razy w ilościach po 1 grama po 30 zł. za gram każdym razem oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy nie mniej niż 5 razy po 1 gramie po 30 zł. za gram,

- udzielił Ł. N. środków odurzających w postaci marihuany 20 razy w ilościach po 1 gramie po 30 zł. za gram oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy 20 razy po 1 gramie po 30 zł.,
- udzielił 30 razy osobie o ps. (...) z K. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach po 1 gramie po 30 zł. za gram,
- udzielił 40 razy osobie o ps. (...) z P. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach po 1 gramie po 30 zł. za gram,
- udzielił 30 razy osobie o ps. (...) z K. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach od 1-5 gram nie mniej niż 30 gram po nie mniej niż 25 zł. za gram,
- udzielił 10 razy R. (...) z W. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach od 1-2 gram po 25-30 zł. nie mniej niż 10 gram po nie mniej niż 25 zł. za gram,
- udzielił Ł. R. środków odurzających w postaci marihuany 100 razy w ilościach 1-2 gramów nie mniej niż 100 gramów po nie mniej niż 25 zł. za gram oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy 20 razy od 1-2 gram nie mniej niż 25 zł. za gram,
- udzielił 50 razy K. S. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach po 1 gramie po 30 zł. za gram,
- udzielił 20 razy osobie o ps. (...) z J. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach od 1-4 gram nie mniej niż 20 gram po nie mniej niż 25 zł. za gram,
- udzielił 15 razy osobie o ps. (...) ze S. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach od 1-2 gram nie mniej niż 15 gram po nie mniej niż 25 zł. za gram,
- udzielił 50 razy P. S. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach od 1-5 gram nie mniej niż 50 gram po nie mniej niż 25 zł. za gram,
- udzielił osobie o ps. (...) z W. środków odurzających w postaci marihuany 10 razy w ilościach po 2 gramy po 25 zł. za gram oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy 10 razy od 1-5 gram nie mniej niż 10 gram po nie mniej niż 25 zł. za gram, a także tabletek ekstazy 4 razy po 10 sztuk po 15 zł. za sztukę,
- udzielił 20 razy T. C. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach po 1 gramie po 30 zł. za gram,
- udzielił osobie o ps. (...) z W. środków odurzających w postaci marihuany 10 razy w ilościach po 1 gramie po 30 zł. za gram, oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy 20 razy po 2 gramy po 25 zł. za gram,
- udzielił 6 razy osobie o ps. (...) z P. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach po 2 gramy po 25 zł. za gram,
- udzielił osobie o ps. (...) z W. substancji psychotropowych w postaci amfetaminy 10 razy po 2 gramy po 25 zł. za gram a także tabletek ekstazy 1 raz 5 sztuk po 15 zł. za sztukę,
- udzielił 15 razy F. C. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach po 1 gramie po 30 zł. za gram,
- udzielił nie mniej niż 10 razy osobie o ps. (...) z K. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach po 1 gramie po 30 zł. za gram,
- udzielił nie mniej niż 3 razy T. H. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach po 2 gramy po 25 zł. za gram oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy po 1 gramie po 30 zł. za gram,
- udzielił 20 razy K. K. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach po 1 gramie po 30 zł. za gram,

- udzielił 10 razy Ł. K. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach po 5 gram po 25 zł. za gram,
- udzielił 50 razy R. K. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach po 1 gramie po 30 zł. za gram,
- udzielił 30 razy D. L. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach od 1- 2 gram nie mniej niż 30 gram po nie mniej niż 25 zł. za gram,
- udzielił 40 razy osobie o imieniu (...) z K. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach po 1 gramie po 30 zł. za gram,
- udzielił łącznie 4 razy M. M. (1) środków odurzających w postaci marihuany w ilościach po 5 gram po 25 zł.za gram każdym razem oraz 5 gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy po 25 zł. za gram,
- udzielił 40 razy P. J. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach po 1 gramie po 30 zł. za gram,
- udzielił 5 razy P. S. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach po 1 gramie po 30 zł. za gram,
- udzielił 10 razy Ł. Ś. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach od 1-2 gram nie mniej niż 10 gram po nie mniej niż 25 zł. za gram,
- udzielił od 30 razy małoletniemu R. S. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach od 3 do 4 gram nie mniej niż 90 gram po 25 zł. za gram,
- udzielił 10 razy małoletniemu M. W. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach po 1 gramie po 30 zł. za gram,
- udzielił łącznie nie mniej niż 50 razy małoletniemu M. A. środków odurzających w postaci marihuany - nie mniej niż 40 razy – w ilościach od 1 – 4 gram nie mniej niż 40 gram po nie mniej niż 25 zł. za gram oraz nie mniej niż 10 razy substancji psychotropowych w postaci amfetaminy po 1 gramie po 30 zł. za gram,
- udzielił łącznie nie mniej niż 15 razy małoletniemu T. B. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach od 1-2 gram nie mniej niż 15 gram po nie mniej niż 25 zł. za gram,
- udzielił małoletniej P. M. (2) substancji psychotropowych w postaci amfetaminy 30 razy w ilościach po 1 gramie po 30 zł. za gram oraz tabletek ekstazy 2 razy w ilościach po 3 sztuki po 15 zł. za sztukę,
- udzielił P. M. (1) substancji psychotropowych w postaci 10 sztuk tabletek ekstazy za kwotę 12 zł. za jedną tabletkę i 1 grama czystej ekstazy za kwotę 150 zł. oraz udzielił mu 12 tabletek ekstazy w zamian za 4-5 gramów marihuany;

tj. za winnego popełnienia czynu z art. 59 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 59 ust. 2 cytowanej ustawy w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 2 i § 6 pkt. 2 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec M. B. (1) przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez niego z popełnienia przestępstwa w wysokości 34 595 (trzydzieści cztery tysiące pięćset dziewięćdziesiąt pięć) zł.

III. M. B. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt III części wstępnej wyroku tj. występku z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tegoż art. wymierza mu karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec M. B. (1) kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec M. B. (1) kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawieszca na okres lat 5 (pięciu) oddając go w tym czasie – na podstawie art. 73 § 1 k.k. pod dozór kuratora sądowego;

VI. P. M. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt IV części wstępnej wyroku tj. zbrodni z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za czyn ten na podstawie art. 55 ust. 3 cytowanej ustawy w zw. z art. 60 § 2 i § 6 pkt. 2 k.k. oraz w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 50 (pięćdziesiąt) zł;

VII. P. M. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt V części wstępnej wyroku z tym, iż przyjmuje, iż udzielił M. B. nie mniej niż 200 razy marihuany w ilości od 5 do 70 gram – nie mniej niż 1000 gram po 30 zł. za gram, tj. za winnego popełnienia występku z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 59 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec P. M. (1) przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez niego z popełnienia przestępstwa w wysokości 30 000 (trzydzieści tysięcy) zł;

IX. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec P. M. (1) kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

X. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec P. M. (1) kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawieszca na okres lat 5 (pięciu) oddając go w okresie próby – na podstawie art. 73 § 1 k.k. – pod dozór kuratora sądowego;

XI. B. W. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt VI części wstępnej wyroku tj. zbrodni z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za czyn ten na podstawie art. 55 ust. 3 cytowanej ustawy w zw. z art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 50 (pięćdziesiąt) zł.

XII. B. W. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt VII części wstępnej wyroku z tym, iż przyjmuje, że udzielił P. M. nie mniej niż 3 razy środków odurzających w postaci marihuany w ilościach od 2 do 5 gramów nie mniej niż 6 gram po 30 zł. za gram, tj. za winnego popełnienia czynu z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XIII. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec B. W. przepadek równowartości korzyści osiągniętej przez niego z popełnienia przestępstwa w wysokości 180 (sto osiemdziesiąt) zł;

XIV. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec B. W. kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

XV. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec B. W. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawieszca na okres lat 5 (pięciu) oddając go w okresie próby – na podstawie art. 73 § 1 k.k. pod dozór kuratora sądowego;

XVI. przyjmując, że G. K. posiadała środki odurzające w ilości 3.04 grama wspólnie i w porozumieniu z inną osobną na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec G. K. o czyn opisany wyżej w pkt VIII części wstępnej wyroku warunkowo umarza na okres próby lat 2 (dwóch);

XVII. T. T. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt IX części wstępnej wyroku, z tym, iż przyjmuje, że udzielił nie mniej niż 90 razy M. B. środków odurzających w postaci marihuany w ilościach od 5 do 15 gram – nie mniej niż 450 gram – po nie mniej niż 28 zł. za jeden gram tj. za winnego popełnienia występku z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 59 ust. 1 cytowanej ustawy wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

XVIII. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec T. T. przepadek równowartości korzyści osiągniętej przez niego z popełnienia przestępstwa w wysokości 12 600 zł. (dwanaście tysięcy sześćset) zł;

XIX. T. T. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt X części wstępnej wyroku tj. czynu z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za występki ten na podstawie cytowanego wyżej przepisu wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

XX. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec T. T. kary pozbawienia wolności i orzeka karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

XXI. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec T. T. kary łącznej pozbawienia wolności na okres lat 3 (trzech) – oddając T. T. w okresie próby – na podstawie art. 73 § 1 k.k. pod dozór kuratora sądowego;

XXII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza T. T. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 10 maja 2012 r. do dnia 10 maja 2012 r. oraz od dnia 23 lipca 2013 r. do dnia 22 sierpnia 2013 r.;

XXIII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. C. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. kwotę 1476,00 (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu T. T. z urzędu;

XXIV. zwalnia oskarżonych od ponoszenia wyłożonych wydatków od chwili wszczęcia postępowania w sprawie, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa oraz od ponoszenia opłaty.

Z wyrokiem tym nie pogodził się oskarżony P. M. (1).

Jego obrońca na podstawie art. 444 k.p.k. i art. 425 § 1 i 2 k.p.k. zaskarżył wyrok w zakresie pkt. VII i VIII części dyspozytywnej i na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie:

- art. 424 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 7 kpk przez brak wskazania w uzasadnieniu wyroku logicznych powodów jakimi kierował się Sąd I instancji nie uznając za wiarygodne tych wyjaśnień oskarżonego w zakresie, których wskazuje on, że sprzedał oskarżonemu M. B. jedynie dwa razy narkotyki za kwotę 60 zł.

- art. 410 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk, poprzez przekroczenie granic zasady swobodnej oceny dowodów, wobec przeprowadzenia jej analizy w sposób ukierunkowany na wykazanie sprawstwa i winy oskarżonego co do przypisania P. M. (1) czynu opisanego w pkt VII części dyspozytywnej wyroku, w szczególności zaniechanie wyjaśnienia sprzeczności w zakresie wyjaśnień M. B. (1) odnośnie częstotliwości transakcji zakupu marihuany od oskarżonego P. M. (1), zważywszy na znaczną odległość jaka dzieliła obu oskarżonych oraz przestrzeń czasową w jakiej miała odbywać się sprzedaż marihuany.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, a polegający na przyjęciu, że oskarżony P. M. (1) udzielił M. B. (1) marihuaną nie mniej niż 200 razy w ilości od 5 do 70 gram – nie mniej niż 1000 gram po 30 zł. za gram w sytuacji gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, że oskarżony był hurtownikiem sprzedającym M. B. (1) marihuanę w ilości oraz częstotliwości przypisanej mu przez sąd.

Ponadto na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 438 pkt 1 i 2 kpk zarzucił także;

1. obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 kpk, polegającą na niesłusznym uznaniu, że kwota korzyści majątkowej, którą oskarżony P. M. (1) uzyskał z przestępstwa wynosi 30.000 zł. podczas, gdy analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, ze szczególnym uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania i funkcjonowania mechanizmu rynkowego wskazuje, że kwota jaką oskarżony uzyskał, że sprzedaży narkotyków M. B. (1) jest o wiele niższa niż wskazana w wyroku,
2. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 45 § 1 kk polegającą na orzeczeniu środka karnego – przypadku korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstwa, również w zakresie marihuany w ilości 407,94 grama netto, która została skonfiskowana oskarżonemu w trakcie zatrzymania przez policję.

Podnosząc powyższe, apelujący w oparciu o art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o;

1. zmianę zaskarżonego wyroku:

- w punkcie VII poprzez przyjęcie, że oskarżony P. M. (1) udzielił oskarżonemu M. B. (1) dwa razy marihuanę w ilości dwóch gram w cenie po 30 zł. za gram,

- w punkcie VIII poprzez orzeczenie wobec oskarżonego P. M. (1) przypadku równowartości korzyści majątkowej w kwocie 60 zł.

ewentualnie

2. o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Świdnicy celem ponownego rozpoznania.

Wyrok ten, w oparciu o art. 425 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 444 k.p.k. na niekorzyść oskarżonych M. B. (1), B. W., P. M. (1), G. K. i T. T. zaskarżył także Prokurator Rejonowy w Kłodzku w części dotyczącej orzeczenia o karze i środkach karnych.

Na podstawie art. 438 pkt. 1, 2 i 4 k.p.k. zarzucił:

1. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego M. B. (1) kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia wysokiego stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów i niesłusznego przyjęcia, iż wymierzona kara łączna 2 lat pozbawienia wolności, przy zastosowaniu instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary i jeszcze z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat spełni požądane cele zapobiegawcze i wychowawcze, podczas gdy wysoki stopień społecznej szkodliwości zarzucanych mu czynów, w tym znaczny stopień zawinienia oskarżonego, okoliczności popełnienia przestępstwa takie jak wielokrotna sprzedaż narkotyków kilkudziesięciu osobom, w tym małoletnim, duża ilość tych narkotyków, różne ich rodzaje tj. marihuana, amfetamina i tabletki ekstazy, miejsca udzielenia tych narkotyków takie jak boisko, stadion, okolice szkoły, jak również prewencja szczególna i ogólna przemawiają za uznaniem, wymierzonej oskarżonemu kary o charakterze wolnościowym a nie bezwzględny, za rażąco łagodnej i nie spełniającej odpowiednio oczekiwanego oddziaływania,

2. obrazę przepisów prawa materialnego a mianowicie art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego niezastosowanie i nie zobowiązanie oskarżonych M. B. (1), P. M. (1) i B. W. do poddania się leczeniu odwykowemu w związku ze stwierdzonym ich uzależnieniem od środków odurzających i nie oddania ich pod dozór wyznaczonej osoby instytucji lub stowarzyszenia, podczas gdy zgodnie z treścią tego przepisu w razie skazania osoby uzależnionej za przestępstwo pozostające w związku z używaniem środka odurzającego na karę pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono, Sąd zobowiązuje taką osobę do poddania się leczeniu lub rehabilitacji w podmiocie leczniczym w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej i oddaje go pod dozór wyznaczonej osoby, instytucji lub stowarzyszenia,

3. obrazę przepisów postępowania karnego, mającą wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 413 § 2 pkt 2 kpk, polegającą na nie orzeczeniu wobec oskarżonych środków karnych w postaci przypadku dowodów rzeczowych, tj. nie orzeczeniu na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przypadku dowodów rzeczowych w postaci worka strunowego wraz z marihuaną o wadze 3,04 grama netto wobec oskarżonej G. K., nie orzeczenie przypadku dowodów rzeczowych w postaci 6 woreczków strunowych z marihuaną o łącznej wadze 2,97 grama netto wobec oskarżonego T. T., nie orzeczenie przypadku dowodu rzeczowego w postaci woreczka strunowego z marihuaną o wadze 0,44 grama netto wobec M. B. (1), za przestępstwa z art. 62 ust. 1 w/w ustawy, nie orzeczeniu na podstawie art. 70 ust. 1 w/w ustawy przypadku dowodów rzeczowych w postaci worka strunowego z marihuaną o wadze 407,46 grama netto i pudełka po zapalniczkach z marihuaną o wadze 0,48 grama netto wobec B. W. i P. M. (1) za przestępstwo z art. 55 ust. 3 w/w ustawy, nie orzeczeniu na podstawie art. 44 § 2 kk przypadku dowodów rzeczowych w postaci 35 pustych woreczków strunowych wobec M. B. (1), nie orzeczeniu przypadku lufki szklanej osmolonej, 3 kartek i listu z zapiskami, młynka, wagi elektronicznej, worka strunowego z 53 sztukami pustych worków strunowych, telefonu marki S. (...) i N. (...)wobec P. M. (1), telefonu marki N. (...) wobec B. W., podczas gdy z treści tego przepisu wynika, iż wyrok Sądu powinien zawierać rozstrzygnięcie w przedmiocie tych środków, a z treści art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wynika, iż Sąd ma obowiązek orzec przypadek środka odurzającego lub substancji psychotropowej w razie skazania za przestępstwo z art. 62 ust. 1 w/w ustawy.

Skarżący wniósł o:

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1. uchylenie pkt V zaskarżonego wyroku dotyczącego warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wobec M. B. (1) i oddania go pod dozór kuratora sądowego,
2. zobowiązanie oskarżonych M. B. (1), P. M. (1) i B. W. na podstawie art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii do poddania się leczeniu odwykowemu w związku z ich uzależnieniem od środków odurzających i oddanie ich pod dozór wyznaczonej osoby, instytucji lub stowarzyszenia,
3. orzeczenie na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przypadku dowodów rzeczowych w postaci worka strunowego wraz z marihuaną o wadze 3,04 grama netto wobec oskarżonej G. K., orzeczenie przypadku dowodów rzeczowych w postaci 6 woreczków strunowych z marihuaną o łącznej wadze 2,97 grama netto wobec oskarżonego T. T., orzeczenie przypadku dowodu rzeczowego w postaci woreczka strunowego z marihuaną o wadze 0,44 grama netto wobec M. B. (1), za przestępstwa z art. 62 ust. 1 w/w ustawy, orzeczenie na podstawie art. 70 ust. 1 w/w ustawy przypadku dowodów rzeczowych w postaci worka strunowego z marihuaną o wadze 407,46 grama netto i pudełka po zapalniczkach z marihuaną o wadze 0,48 grama netto wobec B. W. i P. M. (1) za przestępstwo z art. 55 ust. 3 w/w ustawy, orzeczenie na podstawie art. 44 § 2 kk przypadku dowodów rzeczowych w postaci 35 pustych woreczków strunowych wobec M. B. (1), orzeczenie przypadku lufki szklanej osmolonej, 3 kartek i listu z zapiskami, młynka, wagi elektronicznej, worka strunowego z 53 sztukami pustych worków strunowych, telefonu marki S. (...) i N. (...) wobec P. M. (1), telefonu marki N. (...) wobec B. W..

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy odnieść się do apelacji obrońcy oskarżonego P. M. (1), bowiem postulat w niej podnoszony, jako alternatywny, gdyby został uwzględniony prowadziłby do skierowania sprawy tego oskarżonego do ponownego rozpoznania czyniąc w tym zakresie niecelowym rozważania o apelacji Prokuratora w odniesieniu do tego oskarżonego.

I.

Wywody apelacji obrońcy oskarżonego P. M. (1) odnoszą się do oceny wiarygodności dowodu zasadniczego w tej sprawie w postaci wyjaśnień M. B. (1). Apelujący wskazuje, że niezasadnie dano wiarę temu oskarżonemu a odmówiono jej P. M. (1), w zakresie jaki związany jest z ilością sprzedanej przez tego oskarżonego marihuany M. B. (1).

Apelacja sprowadza się zatem do kwestionowania trafności oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd I instancji i tylko wtedy byłaby skuteczna gdyby, stawiający ten zarzut wykazał, że prowadzący postępowanie Sąd, oceny tej dokonał wbrew regułom logicznego rozumowania, byłaby ona sprzeczna ze wskazaniami wiedzy oraz pozostawała w kolizji z zasadami doświadczenia życiowego.

Jeśli przy tym naruszone zostałyby reguły bezstronności, o jakich mowa w art. 4 k.p.k., a poczynione ustalenia sfery faktów, dokonane przez Sąd I instancji, wynikałyby z wybiórczego potraktowania materiału dowodowego, wbrew wymogom art. 410 k.p.k., prowadząc do nieprawdziwych ustaleń, pozostając tym samym w kolizji do potrzeby czynienia ustaleń zgodnych z prawdą (art. 2 § 2 k.p.k.) wówczas orzeczenie takie nie mogłoby zostać uznane za trafne. Skoro jednak Sąd odwoławczy nie dostrzega, wbrew twierdzeniom apelującego, dowolności w ocenie materiału dowodowego, który od początku ujawnienia tego zachowania oskarżonego przez organy ścigania opierał się m.in. o wyjaśnienia M. B. (1), przynajmniej do zachowań obciążających jego samego, ale także szczegółowo i konsekwentnie opisującego działalność przestępczą (nie tylko zresztą P. M. (1)), to wprowadzony wniosek o sprawstwie i winie oskarżonego oraz ilości sprzedanej przez P. M. (1) M. B. (1) marihuany uznać należało za trafny i słuszny i jest on akceptowany przez Sąd odwoławczy.

Zarzut oparcia rozstrzygnięcia przez Sąd I instancji na wypowiedziach tylko oskarżonego (wcześniej zaś podejrzanego) nie może być potraktowany, jako zasadny. Wszak przecież, nie liczba dowodów decyduje o ich wiarygodności, ale swobodna ocena materiału dowodowego, w tym nawet tylko wyjaśnień jednego oskarżonego. Sam fakt oparcia orzeczenia skazującego na wyjaśnieniach tylko jednego oskarżonego, nawet w sytuacji tylko częściowego przyznania się oskarżonego P. M. (1) do udzielania M. B. (1) marihuany, samo przez się nie może stanowić podstawy do zarzutu dokonania błędnych czy dowolnych ustaleń faktycznych w sprawie. Należy podkreślić, że Sąd Okręgowy bardzo obszernie, szczegółowo i dogłębnie wyjaśnił, dlaczego dał wiarę M. B. (1) nie tylko, co do osób, którym ten sprzedawał narkotyki, ale także podał powody, dla których ustalił określone w wyroku ilości tego narkotyku sprzedawanego innym, lecz także kupowanego od P. M. (1). Jeśli przy tym tenże Sąd odwołuje się do bezpośredniego kontaktu z oskarżonym M. B. (1) i wskazuje, że jego własne obserwacje miały znaczenie dla czynionych ustaleń to jest to okoliczność istotna. Depozycje wszak tego oskarżonego, na co zwraca uwagę tenże Sąd, pozostawały w zgodzie z innymi jeszcze dowodami, choćby z treścią sms – ów, i w tej sytuacji, w sposób swobody oceniając ten dowód, był uprawniony do uznania go za wiarygodny i oparcia na nim orzeczenia. Należy jeszcze raz podkreślić znaczenie tej części rozważań Sądu I instancji, w której odwołuje się on do własnych spostrzeżeń zachowań osób przesłuchiwanym bezpośrednio w toku rozprawy. Sąd Apelacyjny konsekwentnie wyraża przekonanie, że nie można pominąć mającego ważkie znaczenie argumentu, do którego odnosił się Sąd I instancji. To Sąd ten miał bezpośredni kontakt z osobami, które składały przed nim swe wypowiedzi. Jeżeli tenże Sąd podkreśla własne wrażenie o postawie oskarżonego M. B. (1) w toku składania wyjaśnień, a to; jego stanowczość w wypowiedziach istotnych dla postępowania, i przy tym podkreślanie niepewności, jeśli nie był pewien jakichś okoliczności, jego determinację, co do rozliczenia się z niechlubną przeszłością to ten fakt dodatkowo wzmacnia zapatrywanie o właściwej ocenie tego dowodów. Dla oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego bezpośredni z nim kontakt ma istotne znaczenie. Zachowanie w toku składania depozycji, w uproszczeniu nazywając „mowa ciała” przesłuchiwanego, winno być zauważone i nie może być pominięte w toku oceny wiarygodności takiego dowodu, co pozostaje domeną Sądu orzekającego, a nie jest udziałem Sądu odwoławczego.

W tej sytuacji odwołujący się do swych wrażeń z kontaktu z M. B. (1) Sąd I instancji był uprawniony, w ramach swobodnej oceny dowodów, do przyjęcia wiarygodności jego wyjaśnień z postępowania przygotowawczego potwierdzonych lub nieznacznie zmodyfikowanych w toku rozprawy, w których uznał prawdziwość jego relacji, a w konsekwencji do odmówienia wiary P. M. (1) przeczącemu czy raczej umniejszającemu swój udział w procederze wynikającym z wyjaśnień M. B. (1).

Wbrew zarzutowi I apelacji, należy uznać, że Sąd I instancji w żadnym miejscu nie naruszył reguł, o jakich mowa w art. 7 k.p.k. Przedstawione powody, które doprowadziły do wniosku o skali działania P. M. (1) przekonują, rozumowanie Sądu Okręgowego pozostaje w zgodzie z regułami poprawnego rozumowania, nie koliduje ze wskazaniami wiedzy a przede wszystkim zbieżne jest z doświadczeniem życiowym. Apelujący nie wykazał, aby doszło w rozumowaniu Sąd orzekającego do naruszenia którejkolwiek z tych zasad.

Twierdzenia apelującego, że Sąd nie podał, dlaczego nie uznał dowodu w postaci przyznającego się jedynie do dwukrotnej sprzedaży narkotyków przez P. M. (4) nie znajdują potwierdzenia w skardze obrońcy. Wszak on sam nie wskazuje, poza wyjaśnieniami P. M. (1) dowodów potwierdzających tezę apelacji. Podnosi jedynie w motywacyjnej części swej skargi, że ocena wyjaśnień P. M. (1) winna prowadzić do wniosku, iż oskarżony jest sprawcą zarzucanego mu czynu, lecz w znacznie mniejszej skali niż mu przypisano. W tej sytuacji nie wykazuje skarżący, których dowodów Sąd nie uznał, a jedynie dowodom, które przeprowadzono i do których odniósł się Sąd, nadaje inne znaczenie. Takie postąpienie skarżącego jest w tej sytuacji prezentowaniem własnej oceny dowodów nie zaś wykazaniem uchybienia Sądu, który dokonał procesu oceny materiału dowodowego oraz ustaleń faktycznych wynikających z dowodów z wykorzystaniem prawa zawartego w art. 7 k.p.k.

Reasumując tę część rozważań stwierdzić należy, że treść zarzutu nie pozwala na uznanie jego trafności. Stanowi bowiem polemikę z ocenami Sądu I instancji, nie przytacza natomiast okoliczności dowodzących oparcie rozstrzygnięcia o sprzeczne z zasadami poprawnego rozumowania wywody, pozostające w opozycji do wskazań wiedzy bądź kolidujące z doświadczeniem życiowym. Apelujący podnosi w tym zarzucie, że właściwa interpretacja materiału dowodowego (a zatem taka, jaką prezentuje on sam) i wypowiedzi P. M. (1) prowadzić winna do odmiennego, niż wyprowadzony przez Sąd I instancji, wniosku, a to takiego, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa, lecz miało ono znacznie mniejszy wymiar niż wynikający z błędnych ustaleń Sądu orzekającego.

Wyprowadzenie odmiennych wniosków z oceny tego samego materiału dowodowego dokonane przez obrońcę oskarżonego wyrażającego własny pogląd na zachowanie oskarżonego jest polemiką z tymi ustaleniami, a wobec faktu, że nie zawiera elementów mogących wykazać błędy w rozumowaniu Sądu meriti bądź też sprzeczność z doświadczeniem życiowym nie może prowadzić do akceptacji zarzutu skarżącego oraz spełnienia jego postulatu. Polemika z oceną zaprezentowaną przez Sąd meriti ma wartość wtedy, gdy wskazuje argumenty podważające tę ocenę. W szczególności chodzi o przytoczenie okoliczności świadczących o tym, iż Sąd I instancji, ustalając stan faktyczny, pominął istotne dowody, naruszył zasady prawidłowego rozumowania, nie stosował się do wskazań wiedzy lub zignorował nauki płynące z doświadczenia życiowego (tzn. naruszył treść art. 7 k.p.k.). (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 6 listopada 2012 roku, II AKa 280/12, LEX nr 1238652, podobnie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 1966 roku, IV KR 222/65, OSNKW 1966/8/82). Tak jednak nie jest w sprawie P. M. (1), co czyni zarzut I a w konsekwencji także II, chybnym.

Nie sposób uznać, za podważające ustalenia Sądu meriti te wskazania obrońcy oskarżonego, które związane są z ilością transakcji i odległości między miejscem zamieszkania P. M. (1) i M. B. (1) oraz wynikającą z tego faktu okoliczność nieopłacalności takich działań. W pierwszej kolejności wskazać należy, że błędne jest twierdzenie obrońcy, że zachowanie P. M. (1) trwało 11 miesięcy. Przy braku wskazania w opisie czynu ciąglego konkretnego dnia miesiąca (albo innego punktu czasowego), podanego w wyroku jako końcowy moment zachowania sprawcy, za czas popełnienia tego przestępstwa, w rozumieniu art. 6 § 1 k.k., uznać należy ostatni dzień tego miesiąca. (postanowienie Sądu Najwyższego, z dnia 27 września 2011 roku, III KK 89/11, OSNKW 2012/2/12). W tej sytuacji jawi się jako oczywisty fakt, że oskarżony działał przez okres 12 miesięcy. Jeśli uwzględnić wyjaśnienia M. B. (1) złożone na rozprawie 21 sierpnia 2013 roku (k.1335) to staje się zupełnie oczywistym nietrafny zarzut apelującego o błędnym przyjęciu ilości spotkań obu oskarżonych a tym samym ilości udzielonej marihuany. Wszak M. B. (1) podaje „Prawie codziennie kontaktowałem się z nim w sprawie zakupu narkotyków. (...) Zdarzało się tak, że M. przyjeżdżał do mnie, bo po drodze jechał do K. (...). Już ta wypowiedź tego oskarżonego wskazuje, że twierdzenie iż nie jest trafne ustalenie o ilości kontaktów między tymi oskarżonymi nie może zostać uznane za pewne i jednoznaczne. Jeśli M. B. (1) podaje, że kontaktował się **prawie codziennie** z oskarżonym oraz że ten także do niego przyjeżdżał to nieuprawnione jest

twierdzenie, że te spotkania miały miejsce tylko w miejscu zamieszkania P. M. (1). Nie znajduje błędu w ustaleniu Sądu Okręgowego Sąd odwoławczy uznając zarzut apelacji za chybiony.

Kolejnym argumentem świadczącym o nietrafnym rozstrzygnięciu w stosunku do P. M. (4), według skarżącego, jest niewłaściwe wykorzystanie reguła rozstrzygania wątpliwości pojawiających się w sprawie, które zostały uwzględnione na niekorzyść oskarżonego. Należy jednak stwierdzić, że skarżący nie wskazał żadnych okoliczności o randze zasadniczej, które budziły wątpliwości i które Sąd I instancji zaliczył na niekorzyść oskarżonego. Istotą w tym procesie było dokonanie ustalenia czy oskarżony sprzedał M. B. (1) marihuanę i w jakiej ilości. Skoro Sąd ten bez żadnych wątpliwości wskazał, że tak w istocie było oraz dokonał krytycznej analizy dowodów, z których wyprowadził wnioski, niebudzący żadnych wątpliwości, że oskarżony czyn taki popełnił, to w żadnym razie reguła wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k. nie naruszył. Przy tym należy podkreślić, że choć wyjaśnienia M. B. (1) wskazywały, że kupował on od P. M. (1) narkotyki w ilości od 5 do 70 gramów, to jednak Sąd meriti ustalił, że oskarżony sprzedał nie mniej niż 1.000 gramów marihuany. Już te dane oznaczają, że nawet jednokrotne sprzedanie 70 gramów marihuany prowadzić winno do ustalenia, że oskarżony sprzedał nie mniej niż 1.065 gramów tego narkotyku. Sąd meriti ustalił jednak, przyjmując ilość jednej transakcji na 5 gramów, co wskazuje, że uwzględniał wątpliwości, jakie jawią się w zakresie odnoszącym się do ilości sprzedanego narkotyku i rozstrzygnął je na korzyść oskarżonego, ustalając minimalną ilość narkotyku sprzedanego. Zarzut naruszenia w tej sytuacji art. 5 § 2 k.p.k. jest, co naturalne, chybiony.

Nie jest do końca jasny zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. przez ustalenie w toku wyrokowania, że P. M. (4) uzyskał korzyść majątkową z tego przestępstwa w kwocie 30.000 złotych. Poza postawieniem takiego zarzutu apelujący nie przytacza żadnych argumentów opartych o istniejący materiał dowodowy podważających ustalenia Sądu, co do wysokości osiągniętej korzyści majątkowej. Wywody apelującego w tej części wyprowadzają wnioski w oparciu o własne wyobrażenia przebiegu zachowań oskarżonego i T. T.. W tej sytuacji, mając na uwadze ustalenia Sądu meriti, jeśli uwzględnić, że „W skład korzyści majątkowej w rozumieniu art. 45 § 1 k.k., podlegającej przepadkowi, wchodzi również wszelkie wydatki poczynione przez sprawcę na uzyskanie przedmiotu pochodzącego z przestępstwa” (postanowienie Sądu Najwyższego, z dnia 26 sierpnia 2010 roku, I KZP 12/10, OSNKW 2010/9/78), to wyliczenie korzyści majątkowej osiągniętej przez P. M. (1) jest niezwykle proste. 1000 gramów marihuany sprzedawanej po 30 złotych za gram daje kwotę korzyści majątkowej. Apelujący nie przedstawia żadnych własnych, opartych o dowody okoliczności i wyliczeń mogących dowieść błędu Sądu Okręgowego. Zarzut, jaki przedstawił skarżący nie mógł zatem zyskać akceptacji.

Ani w wyroku ani też w jego uzasadnieniu nie znalazło się ustalenie, że orzeczono przepadek korzyści majątkowej uzyskanej przez P. M. (4) w związku z przemytem 407,94 gramów marihuany, która została zajęta przez funkcjonariuszy policji w chwili zatrzymania oskarżonego. Sąd w tym zakresie nie orzekł o przepadku korzyści majątkowej, co wynika w sposób jednoznaczny z porównania rozstrzygnięcia nie tylko odnoszącego się do P. M. (4), ale i związanego z B. W., któremu przecież zarzucono i przypisano popełnienie czynu przemytu z Czech tej samej marihuany, co P. M. (4). Zważywszy, że nie dokonali oni zbycia tego środka narkotycznego trudno mówić o osiągniętej przez nich korzyści majątkowej a w konsekwencji o konieczności orzeczenia przepadku korzyści lub jej równowartości. Twierdzenie obrońcy jest z gruntu nietrafne. W odniesieniu do P. M. (1) nie może być żadnych wątpliwości co do tego, że orzeczenie przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa może być i jest powiązane tylko z rozstrzygnięciem (skazaniem) o czynie opisanym w pkt. V części wstępnej związanym z udzielaniem środka narkotycznego M. B. (1). Jest tak tym bardziej, że przecież treść art. 45 § 1 k.k. jednoznacznie wskazuje, że o przepadku korzyści majątkowej orzeka się, jeśli sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa tę korzyść ***niepodlegającą przepadkowi przedmiotów wymienionych w art. 44 § 1 lub 6 k.k.*** Skoro przepis art. 70 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii daje Sądowi orzekającemu możliwość orzeczenia przepadku przedmiotu przestępstwa, a w tym wypadku byłaby to marihuana zatrzymana przez funkcjonariuszy policji, to nie sposób przyjąć, że możliwe jest orzeczenie przepadku równowartości korzyści majątkowej. Zarzut okazał się chybiony.

Zgodnie z brzmieniem art. 440 k.p.k., obowiązkiem Sądu odwoławczego jest dokonanie badania orzeczenia także poza granicą zaskarżenia i treścią zarzutów w tym m.in. czy oskarżonemu wymierzono sprawiedliwą karę. Sąd Apelacyjny nie doszukał się uchybień w zakresie rozstrzygania o odpowiedzialności P. M. (4) za przypisane mu zachowania,

zarówno to, które stało się przedmiotem rozważań powyżej jak i związane z przypisanym mu czynem przemytu środka narkotycznego z Czech.

Sąd odwoławczy podziela argumentację Sądu I instancji w zakresie wyboru rodzaju kar. Trafnie Sąd meriti rozstrzygnął o karach jednostkowych oraz karze łącznej pozbawienia wolności i jej charakterze wymierzając ją, jako karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Argumentacja przywołana przez ten Sąd jest pełna i dogłębna i zyskuje akceptację Sądu Apelacyjnego. Kara łączna pozbawienia wolności powiązana z karą grzywny jest karą sprawiedliwą. Oskarżony będąc tymczasowo aresztowanym w toku tej sprawy poznał dolegliwości pozbawienia wolności i winno to być dlań wystarczającą przestrogą przed powrotem na drogę przestępstwa, co upoważnia do pozytywnego prognozowania o jego postępowaniu w przyszłości. Podkreślał te okoliczności Sąd I instancji i należy zgodzić się z jego wywodami w tym zakresie. Wskazane przez Sąd I instancji powody rozstrzygnięcia o karze wobec P. M. (4) przekonują, i Sąd odwoławczy je potwierdza.

II.

Odnosząc się do apelacji oskarżyciela publicznego nie podzielono jej wywodów w tej części, w której kwestionuje ona prawidłowość rozstrzygnięcia wobec M. B. (1) o karze łącznej pozbawienia wolności i jej charakterze.

Jeśli Sąd I instancji uznał za konieczne, opierając się na okolicznościach ustalonych w toku procesu, a przy tym akceptowanych przez oskarżyciela publicznego, nadzwyczajne złagodzenie kary wymierzonej za zbrodnię przypisaną M. B. (1) to raczej przemawiające za takim rozstrzygnięciem motywował w sposób pełny, obszerny a co najistotniejsze przekonujący. Nota bene podobnie uczynił także Sąd w odniesieniu do P. M. (1) i B. W. nie tylko nadzwyczajnie łagodząc wobec nich wymierzone kary pozbawienia wolności lecz również warunkowo zawieszając ich wykonanie, co nie spotkało się jednak z reakcją po stronie oskarżyciela publicznego.

Skoro skarżący zaakceptował wymiar kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej M. B. (1) w rozmiarze 2 lat, to należy rozważyć, czy zasadnie Sąd Okręgowy warunkowo zwiesił jej wykonanie wobec tego oskarżonego czy też jest to orzeczenie nietrafne, jak twierdzi Prokurator.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że oskarżony jest osobą, która po raz pierwszy weszła w kolizję z prawem. Jest on osobą, która w chwili rozpoczęcia przestępczej działalności miała lat 21. Był to zatem młody człowiek stojący na początku swego dojrzałego w sensie prawnym życia. Skala jego doświadczenia życiowego była minimalna. Oparcie się w tym czasie na wzorach innych osób w łatwy sposób uzyskujących środki finansowe spowodowała wejście na drogę przestępstwa. To prawda, że skala czasowa jego działania oraz wielość osób, którym udzielał on środków odurzających oraz ich ilość była znaczna. Nie można jednak zapominać o tym, że ustalenia w tym zakresie zostały w głównej mierze poczynione z uwagi na postawę oskarżonego, to jego wyjaśnienia pozwoliły na ustalenie rozmiaru jego przestępczej działalności. Uświadomienie sobie przez oskarżonego naruszenia prawa, lecz przede wszystkim chęć zerwania z przestępczym środowiskiem i procederem trafnie doprowadziła Sąd meriti do uznania, że postawa taka daje gwarancję postępowania zgodnego z prawem i pozytywnego prognozowania o postępowaniu oskarżonego w przyszłości. W tej sytuacji, jeśli także Sąd, mający bezpośredni kontakt z oskarżonym w toku rozprawy, ocenia, że cele kary warunkowo zawieszanej zostaną osiągnięte to należy zaakceptować tę ocenę. Tym bardziej, że Sąd wyznaczył oskarżonemu maksymalny okres próby i poddał go kontroli kuratora sądowego. Oznacza to, że oskarżony będzie pod stałym nadzorem, a możliwość zarządzenia wykonania kary warunkowo zawieszanej będzie dodatkowo mobilizować go do postępowania zgodnego ze społecznym oczekiwaniem. W odniesieniu do oskarżonego, który miał odwagę stanąć przeciwko znacznej grupie środowiska, w którym uprzednio funkcjonował i ujawnić skalę narkotykowych zachowań różnych osób oraz który deklaruje chęć rozpoczęcia na nowo życia, gdyby doszłoby do orzeczenia kary bezwzględnej, mogłoby się okazać, że nie tylko wobec niego nie zostałyby osiągnięte cele prewencji indywidualnej, lecz zniweczone jego, podjęte i wyartykułowane postanowienia. Słusznie uznał Sąd I instancji, że oskarżony zasługuje na szansę i funkcjonowanie w gronie wolnych ludzi, bo koszty związane z jego pobytem w zakładzie karnym byłby niewspółmierne do możliwych, lecz niepewnych korzyści związanych z funkcją represyjną kary i jej ogólnym prewencyjnym oddziaływaniem. Łącznie uwzględniane środki represyjne (kara pozbawienia wolności warunkowo

zawieszona i orzeczony przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa) pozwalają na uznanie, że rozstrzygnięcie wobec M. B. (1) nie jest rażąco niesprawiedliwe, bo za łagodne. Sąd ...(odwoławczy – przypis SA) przyjmuje domniemanie słuszności wyroków I instancji, to jest odmawia im swej aprobaty jedynie w razie stwierdzenia, że są (mogą być) niesprawiedliwe. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 21 września 2000 roku w sprawie II AKa 154/00, publikowany w KZS 2000/10/37). Tak nie jest w odniesieniu do M. B. (1). Sąd I instancji orzekając o karze i jej charakterze uwzględnił wskazania, o jakich mowa w art. 53 § 1 i 2 k.k. akcentując w głównej mierze okoliczności związane z samym sprawcą, zwłaszcza jego postawą po popełnieniu przestępstw, podnoszone przez skarżącego argumenty, choć niebagatelne, to w tej konkretnej sprawie nie przeważyły i nie przekonały Sądu Apelacyjnego o nietrafności rozstrzygnięcia w tej części, a zatem postulat apelującego nie mógł zostać zaakceptowany.

Nie można natomiast odmówić racji oskarżycielowi publicznemu w zakresie związanym z zarzutem oznaczonym, jako II. 2. Istotnie, Sąd Okręgowy przeoczył, że warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności wymierzonej sprawcy, za przestępstwo pozostające w związku z używaniem środka odurzającego lub substancji psychotropowej nakłada na Sąd obowiązek orzeczenia nie tylko dozoru wyznaczonej osoby i może w tym wypadku być to kurator sądowy, ale także do poddania się leczeniu lub rehabilitacji w podmiocie leczniczym, w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej. Treść przepisu art. 71 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii jest w tej części jednoznaczna i oczywista. Możliwe byłoby odstępianie od takiego orzeczenia o leczeniu skazanego jednak należałoby wykazać, że jego uzależnienie nie pozostaje w żadnym związku z popełnionym przestępstwem przeciwko przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Należy jednak pamiętać, że związek ten nie musi być bezpośredni wystarczy powiązanie zachowań przestępczych skazanego z jego uzależnieniem.

Na kanwie rozpoznawanej sprawy należy podnieść, że nie budzi wątpliwości fakt, że wszyscy trzej oskarżeni, wobec których apeluje Prokurator, są osobami, u których stwierdzono uzależnienie od środków narkotycznych. W tym celu nabywali je i zażywali, nadto dopuszczali się czynów, które im zarzucono. Upraszczając całą sytuację. Oskarżeni M. B. (1), P. M. (1) i B. W. z narkotyków, których udzielali innym korzystali także sami część ich zażywając w celu zaspokojenia swego uzależnienia. Występujący w tej sytuacji związek pomiędzy ich uzależnieniem oraz czynami, za które zostali skazani, jest jednoznacznie wykazany. Nie ma więc racji obrońca M. B. (1) twierdząca w odpowiedzi na apelację oskarżyciela publicznego, że związku tego brak. Już choćby pierwsza ze wskazanych w odpowiedzi na apelację sytuacja uprawniająca do przyjęcia wystąpienia takiego powiązania jawi się tu, jako oczywista. M. B. (1) (ale i dwaj pozostali co do których apeluje prokurator) zaopatrując się w narkotyki, które następnie sprzedawał innym osobom, sam korzystał z tego co kupił zażywając te środki narkotyczne. Sąd Apelacyjny nie ma żadnych wątpliwości co do tego, że spełnione zostały przesłanki o jakich mowa w art. 71 ust. 1 przywołanej ustawy. Należy także zwrócić uwagę obrońcy M. B. (1), że nałożenie takiego obowiązku nie musi wiązać się z koniecznością prowadzenia takiego leczenia w zamkniętym zakładzie leczniczym jak zdaje się widzieć tę sytuację obrońca oskarżonego. Wszak przepisy wykonawcze określają, że leczenie może być prowadzone w systemie stacjonarnym może jednak być prowadzone ambulatoryjnie. Treść § 6 ust. 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 1 grudnia 2006 roku w sprawie szczegółowych warunków i trybu postępowania w przedmiocie leczenia lub rehabilitacji osób uzależnionych, skazanych za przestępstwa pozostające w związku z używaniem środków odurzających lub substancji psychotropowych (Dz. U. z dnia 22 grudnia 2006 r.) jest w tym zakresie jednoznaczna. Brak jest podstaw do zobowiązania oskarżonych do prowadzenia leczenia stacjonarnego zwłaszcza, że choćby P. M. (1) leczy się w poradni uzależnień nie czekając na zobowiązanie go do takiego zachowania przez Sąd.

Konieczna stała się w tej sytuacji modyfikacja rozstrzygnięcia Sądu I instancji, doszło bowiem do obrazy prawa materialnego, skoro mimo nałożenia powinności orzeczenia o poddaniu się leczeniu przez oskarżonych wobec których warunkowo zawieszono wykonanie kary pozbawienia wolności Sąd I instancji obowiązku tego nie nałożył, choć w ich konkretnej sytuacji procesowej było to obligatoryjne. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2013 roku, III KK 17/13, LEX nr 1311644, podobnie tenże Sąd w wyroku z dnia 23 lipca 1974 roku w sprawie V KR 212/74, OSNKW 1974/12/233).

Sąd Apelacyjny orzekł w tej sytuacji tenże obowiązek wobec oskarżonych, a nadto zobowiązany był podjąć orzeczenie reformatoryjne, bowiem błędnie określono podstawę poddania oskarżonych nadzorowi kuratora sądowego. Wszak

przywołany wyżej przepis nie tylko nakłada obowiązek zobowiązania skazanego do poddania się leczeniu lub rehabilitacji, lecz także poprzez użycie spójnika „i” tworzy koniunkcję powinności, co powoduje, że Sąd ma obowiązek nie tylko zobowiązać skazanego do poddania się leczeniu lub rehabilitacji, lecz także jest zobowiązany do poddania skazanego nadzorowi wyznaczonej osoby. Przepis art. 71 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w tej sytuacji, jako przepis szczególny wyprzedza możliwość oddania skazanego pod dozór kuratora sądowego, o którym stanowi treść normy art. 73 § 1 k.k., którą to normę Sąd meriti ustanowił podstawą takiego nadzoru.

Wbrew twierdzeniu apelacji Prokuratora doszło także do obrazy prawa materialnego, nie zaś przepisów postępowania karnego w postaci art. 413 § 2 pkt. 2 k.p.k. (zarzut II. 3 apelacji). Przywołany przez apelującego przepis art. 70 § 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nakłada na Sąd orzekający określone obowiązki w przypadku osądzenia i przypisania oskarżonemu występku z art. 62. Stanowi ten przepis, że W razie skazania za przestępstwo określone w art. 62 oraz w razie umorzenia lub warunkowego umorzenia postępowania karnego orzeka się przepadek środka odurzającego lub substancji psychotropowej, nawet jeżeli nie był własnością sprawcy. Sąd, orzekając przepadek przedmiotów, może zarządzić ich zniszczenie.

Niedopełnienie tej, nałożonej wolą ustawodawcy powinności przez Sąd orzekający, jest postąpieniem niezgodnym z jednoznacznie brzmiącym obowiązkiem Sądu. Takie zachowanie obraża przepis ustawy i stanowi, iż podstawą zarzutu apelacyjnego w takiej sytuacji winien być przepis art. 438 pkt. 1 k.p.k. o naruszeniu prawa materialnego.

Jeśli zatem Sąd Okręgowy w odniesieniu do oskarżonych G. K., M. B. i T. T. rozstrzygał o ich zachowaniu naruszającym treść art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zobowiązany był orzec także o przepadku środka narkotycznego, który został przy nich zatrzymany.

Apelacja Prokuratora, choć błędnie określającą podstawę zarzutu pozwoliła Sądowi Apelacyjnemu nadać rozstrzygnięciu wobec tych oskarżonych prawidłowy kształt, zgodny z brzemieniem powinności ustawowych.

Sąd Apelacyjny nie uznał natomiast zasadności dalszych postulatów skarżącego w zakresie konieczności rozstrzygnięcia o dowodach rzeczowych wymienionych w pkt. II. 3 zarzutów apelacji. Choć Sąd rozstrzygając w tej sprawie winien o dowodach rzeczowych orzec, to jednak nie jest tak, że orzeczenia takie muszą zostać zawarte w wyroku. Jest właściwym, aby tak się stało, choćby ze względu na ekonomikę procesową. Nie zachodzi konieczność powracania do takiej sprawy po jakimś czasie, jeśli wszystkie właściwe orzeczenia są zawarte w wyroku. Jednak nie są rzadkością sytuacje, że sądy rezygnują świadomie z zawierania takich orzeczeń w treści wyroku choćby z powodu wielości takich dowodów rzeczowych, co wyrok czyni bardziej czytelnym i przejrzystym. Nie oznacza to, że w ten sposób zamykają sobie drogę do rozstrzygnięcia w przedmiocie dowodów rzeczowych. Należy bowiem pamiętać, że rozstrzygnięcie o dowodach rzeczowych poza ustawowo nakazanym (vide: norma art. 70 ust. 2 przywołanej wyżej ustawy) ma charakter fakultatywny i tak jest w odniesieniu do dowodów o których w apelacji pisze skarżący, tak stanowi przepis art. 70 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, podobnie zresztą czyni art. 44 § 6 k.k., który jednak w tej sytuacji ma postać przepisu ogólnego. To norma z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii winna być podstawą takiego orzeczenia.

Na Sądzie I instancji zatem nie spoczywał obowiązek orzeczenia środka przepadku przedmiotów, których posiadanie jest zabronione. Wszak przecież ustawodawca w art. 70 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie obciążył powinnością orzeczenia tego środka. Jego orzeczenie ma charakter fakultatywny nawet w sytuacji, gdy środki narkotyczne zostały przy sprawcy zatrzymane. Orzeczenie tego środka karnego leży zatem, mocą decyzji ustawodawcy, w zakresie dyskrejonalnej władzy sędziego, który mając możliwość rozstrzygnięcia o tym środku nie musi tego uczynić, a w każdym razie nie musi tego uczynić w wyroku.

Treść art. 420 § 1 k.p.k. pozwala na orzekanie przez Sąd w tej kwestii także po wydaniu wyroku. Instytucja ta daje możliwość poczynienia precyzyjnych ustaleń w przedmiocie nie tylko dowodów rzeczowych, ale także rozstrzygnięcia o przepadku środków narkotycznych czy innych zatrzymanych w tej sprawie (zob. k. 1200).

Jest oczywistym, że Sąd Okręgowy w Świdnicy podejmie w oparciu o normę art. 420 k.p.k. właściwe orzeczenia, co zwalnia Sąd Apelacyjny od konieczności merytorycznego rozstrzygnięcia w tej kwestii.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych oparto na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. uznając, iż oskarżony M. L., jako osoba pozbawiona wolności, a tym samym pozbawiona możliwości zarobkowania, nie będzie w stanie ponieść obciążeń materialnych związanych z postępowaniem odwoławczym, a więc wydatków i opłat. Podstawę zaś rozstrzygnięcia o wydatkach związanych ze sprawą K. P. stanowił przepis art. 634 k.p.k. i art. 627 k.p.k. natomiast opłatę wymierzono na podstawie art. 16 ust. 1 i 2 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt. 4 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych tekst jednolity Dz. U z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z p.zm.)

Wszystkie przytoczone wyżej rozważania doprowadziły Sąd odwoławczy do rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.